

Voetbaljournalistiek

Als ik ergens een hekel aan heb, is het aan dat oeverloze gezwets over voetbal. Op dit moment is het helemaal erg, met het EK in het vooruitzicht. Je kunt geen TV aanzetten, of je ziet weer die verlopen koppen van gasten die zelf nooit een bal konden raken, en nu optreden als Professor in de Voetbal. Het gaat maar door, avond aan avond – en het gaat nergens over. Voetbal zelf is al verschrikkelijk overschat, laat staan het nietszeggende geleuter erover.

Binnenkort in dit theater: 'de voorbeschouwing op de voorbeschouwing', waarbij de nog erger verlopen koppen van nog erger mislukte voetballers commentaar geven op het commentaar van die andere commentatoren...

Het is natuurlijk al lang geleden fout gegaan in de sportjournalistiek. Die non-interviews met spelers, die nog geen twee verstaanbare woorden kunnen uitbrengen, en die maar doorgezaagd worden over 'Wat ging er door je heen?', en: 'Wat vond je ervan dat je de bal in eigen doel schopte?' en: 'Wat was jullie tactiek?' Volstreekte onzin, tijdsvulling en een belediging van het publiek.

De ergste van allemaal is sportjournalist Bert Maalderink. Waarom de NOS deze nare man al zo lang de ruimte geeft om met zijn quasi spitse vragen steeds weer onnodig het bloed onder de nagels van alle voetbalprofs, trainers en scheidsrechters van Nederland te halen, is me werkelijk een raadsel.

'Waarom is die en die speler geblesseerd?' Of: 'Waarom kijk je zo sip? Je verdiende toch om te verliezen?' 'Waarom zijn de bananen krom?' enzovoort. NOS, verlos ons van Bert, weg met deze irritante man. Misschien beleven we dan het begin van voetbaljournalistiek zoals het hoort: veel voetbal en zo weinig mogelijk gezwets.

Intussen voetbal ik met mijn voetbalmaatjes iedere woensdagavond op een veldje hier in Leiden. Voetballen, roepen, juichen, schelden, biertje na afloop. Lekker.